

løsningsmodellen i L 139, og den løsningsmodel kan vi som sådan tilslutte os, så er den økonomiske konsekvens af L 132 jo ikke – og det siges stiltfærdigt og ikke for at skabe en konflikt – helt i overensstemmelse med det indgåede finanslovforlig.

De ph.d.-studerendes skattemæssige problemer skal naturligvis løses, og det medvirker Det Konservative Folkeparti også meget gerne til, men med finanslovaftalen in mente vil jeg opfordre skatteministeren til at indkalde Det Konservative Folkeparti til en – lad os kalde det – drøftelse, så vi kan få løst dette lille provenumæssige fif.

Nu da jeg har nævnt finansloven, så vil jeg afslutningsvis minde om, og det må så være undervisningsministeren, at det af finanslovaftalen fremgår, at der er afsat 15 mio. kr. til at bedre SU'en for danske studerende i udlandet. Det er ikke med i L 139, og det er ikke nogen kritik, for det kan komme i en selvstændig lov, men også der forventer vi, at vi på et tidspunkt bliver indkaldt til en drøftelse af, hvad vi så nærmere gør for at udmønte finanslovaftalen.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal først kommentere forhøjelsen af indtægtsgrænsen for kandidatstuderende og forlængelsen af studieperioden i udlandet, som hr. John Vinther lige nævnte. Vi er fra SF's side noget forundrede. Vi har et forlig med regeringen, og så erfarer vi, at en del af forligspartierne laver en sær aftale i forbindelse med finansloven. O.k., det kan være, som det være vil. Men der står jo, at det skal ske med de øvrige partiers tilslutning, når det skal træde i kraft, og så forventer vi naturligvis at blive indkaldt til forhandlinger. Der sker ingenting. Så lige pludselig skal vi behandle det her i Folketinget.

Det eneste, jeg vil sige på nuværende tidspunkt, er, at vi selvfølgelig er villige til at forhandle med de øvrige forligspartier, hvis de har ønsker om ændringer. Og vi har da ikke noget imod, at disse elementer indgår. Vi forventer at blive indkaldt til forhandlinger. Andet og mere finder jeg ikke lejlighed til at sige her og nu.

Så er der selve det, som fylder mest og også fylder mest her i debatten, nemlig de ph.d.-studerendes skattevilkår. Det, vi får, er jo Storm P.-modellen, og det er jo den der, hvor man behandler indenlandsrejser på én måde og udenlandsrejser på den anden og får et eller andet underligt rodet noget. Men det var vi dog bekendt med, for det var sådan før sommerferi-

en, men vi havde da forventet at blive indkaldt til en drøftelse af den nærmere tydeliggørelse. Men det kom ikke bag på os, at det var sådan.

Så vil jeg også sige, at der er sket et fremskridt, idet der nu er sket en tydelig markering af, at der skal forhandles med AC om lønmodtagerstatus fra 1. april 1997. Det ser vi meget frem til; det imødekommer vort ønske. Vi havde helst set det før, men o.k., der er parlamentariske grunde til at gøre det sammen med overenskomstforhandlingen, så vi kan godt finde os i det.

Jeg har noteret mig, at disse bemærkninger om forhandlinger er noget tydeligere i skatteministerens L 132 end i undervisningsministerens L 139, men da det er sammen med regeringen, så går vi ud fra, at vi kan tage de bedste af bemærkningerne, og at det er regeringens politik.

Så skal jeg i øvrigt sige om undervisningsministerens forslag, at det, der irriterer mest ved denne sag, er, at den har trukket og bliver trukket helt urimeligt i langdrag. Vi har i årevis været bekendt med, at vi havde et problem, og som fru Lis Greibe var inde på, så var der en konference for et år siden, hvor det kom tydeligt frem: For det første er det en gene for de forskerstuderende, og for det andet blokerer det jo for, at vi kan komme i gang med mere alvorlige diskussioner om indholdet af selve reformen.

Vi får jo flere og flere meldinger om, at den ikke på alle punkter fungerer optimalt. Jeg tænker på selve indholdet, selve rammerne om den. Jeg ser, at der nu skal være en evaluering af rammerne, men stadig ikke af indholdet. Jeg synes, vi skal i gang med dette, for det er centralt. Vi vil bruge flere penge til forskning i disse år; det er så vigtigt, at de forskningsstuderende får den bedst mulige uddannelse.

Vi er vant til at rose os af, at vi har verdens bedste uddannelsessystem, men det er vel bare den nationale selvros, og efterhånden som flere af os kommer rundt i verden, så opdager vi, det ikke altid er rigtigt. Vi kunne da i det mindste sørge for, at vores uddannelsessystem er så godt som muligt, og når vi får antydning af, at det måske ikke helt er tilfældet, så gøre noget for at gøre det bedre. Og dér synes jeg, der er grund til at kritisere regeringen, fordi den i stedet for at tage fat på det reelle, har ladet dette i den store sammenhæng trods alt banale problem ligge og blokere for en indholdsdiskussion.

Til skatteministerens forslag skal jeg kun sige, at jeg tilslutter mig med de bemærkninger, jeg